

land. Saaledes har f. Eks. Statens Planteskole i Langaa været Arnested for denne Sygdom. Nu kunde jeg ønske, at der fra Statens Side blev grebet ind og truffet de kraftigste Foranstaltninger til at modarbejde den. Det forekommer mig, man maa kunne forlange, at enhver Planteskoleejer, enhver, der sælger Stikkelsbærbuske, skulde skaffe sig Attest for, at hans Kulturer var smittefri. Ovre ved Statens Planteskole ved Langaa har man skaffet en saadan Attest for, at de have bekæmpet Sygdommen, saa at den ikke findes der, saa at Folk altsaa uden Risiko kunne faa deres Planter derfra, men jeg synes, det ikke var for meget forlangt, at ligesom man fører Kontrol med Kød og lignende, at der ogsaa blev ført Kontrol med dette, saa at man forlangte, at enhver Planteskoleejer, der vil sælge Stikkelsbærbuske, maa skaffe Attest for, at hans Planteskole er smittefri. Man kan naturligvis sige: Det er ikke saa farligt med de Stikkelsbærbuske. Men som jeg sagde før, det er den vigtigste Frugtbusk, vi have her i Landet, og det er dog meget ærgerligt, naar man har Stikkelsbærbuske, at se dem blive ødelagte paa den Maade. Jeg har i min Have et halvt Hundrede Stikkelsbærbuske, og jeg vilde da meget nødig se, at denne Sygdom kom ind og ødelagde disse Planter, som man har megen Glæde og Nytte af.

Jeg skal derefter gøre nogle Bemærkninger vedrørende enkelte andre Spørgsmaal og da først om denne Forening, som kaldes „Hedebruget“. Det vil erindres, at Socialdemokratiet for nogle faa Aar tilbage stillede Forslag paa Finansloven om, at Staten skulle yde Støtte til de Folk, som vilde opdyrke raa Hedejord. Det vil ogsaa erindres af mange ærede Medlemmer, at dette Spørgsmaal vakte stor Kamp i denne Sal. Der kom en hel Del Modstand væltende ind imod det, idet man sagde, at det kunde man ikke indlade sig paa. Men det viste sig, Aaret efter at vi havde rejst dette Spørgsmaal, at der ovre i Jylland dannede sig en privat Forening, som kaldte sig „Hedebruget“, og den fik straks en Statsunderstøttelse af 1,500 Kr., næste Aar fik den en Understøttelse af 15,000 Kr., og nu i Aar er det gaaet op til 43.884 Kr. Man vil se, at her er en rivende Fremgang af Statens Støtte i denne Sag. Men naar en Sag udvikler sig saa stærkt, som Tilfældet har været her, synes jeg, man ogsaa maa have sin Opmærksomhed henvendt paa, hvorledes disse mange Penge administreres, og se efter, om de virkelig

komme til at gøre den Nytte, som de bør gøre. Jeg kunde ønske, at Staten havde Repræsentanter i Bestyrelsen for dette Selskab, „Hedebruget“, med Stemmeret, da det dog for den væsentligste Del er Statens Penge, denne Forening har at virke med. Det er da naturligt, at Staten faar Haand i Hanke med Ledelsen. Det er muligt, at denne Forening virker af bedste Evne og med god Villie, det tvivler jeg ikke om, men der er dog fremkommet adskillige Ting vedrørende den Forening, som synes at vise, at der er Grund til, at man maa være lidt opmærksom paa Foreningens Virksomhed.

Den ærede Ordfører (P. T. Nielsen) omtalte i Gaar en Redegørelse, som er kommen fra denne Forenings Konsulent, og citerede adskillige Ting af denne Redegørelse. Jeg skal tillade mig at gøre det samme og citere et andet Sted, som den ærede Ordfører ikke omtalte. Det er en Redegørelse fra en Mand, der har færdedes som Konsulent ude hos disse Folk, der opdyrke Heden. Han skriver i den trykte Indberetning, han har givet til Selskabets Bestyrelse, følgende: „Blandt dem, som ere kendte med Forholdene paa Heden, faar man ofte det Svar, naar man agiterer for at faa passive Medlemmer til „Hedebruget“, at de finde, at „Hedebruget“s Sag er rigtig god, naar kun Tilskuddet kommer til at gaa i de rette Lommer; da det imidlertid er saaledes, at en velhavende Hedyrker i et Sogn kan opnaa større Tilskud end alle Sognets Husmænd tilsammen, skulle de ikke have noget af at yde Tilskud til Selskabet“. Jeg siger: Saaledes skriver en af „Hedebruget“s egne Konsulenter, og man har derfor ingen Grund til at tvivle om, at det forholder sig rigtigt. Men er det saaledes, disse Penge anvendes, at den velhavende Hedyrker i Sognet kan faa et større Tilskud end alle Sognets Husmænd tilsammen, tror jeg, man er inde i et forkert Spor. Det var ikke Meningen, den Gang vi fra Socialdemokratiets Side rejste denne Sag. Vi ønskede nok, at den skulde have Statens Støtte, men at der ved Siden af skulde staa en virksom Kontrol, og vi foreslog blandt andet, at denne Kontrol kunde udøves gennem Kommunalbestyrelserne. Jeg tror, at hvis Kommunalbestyrelserne fik Lov at faa Indseende med denne Sag, vilde Misbrug som de, denne Konsulent omtaler, ikke finde Sted, saa vilde man nøje vogte over ude i Sognene, at disse Penge ikke for største Delen kom til velhavende Folk eller, som Konsulenten